

[Ole Bjørn Kraft.]

længst forbi, hvor man paa Forhaand kunde gaa ud fra, at en socialdemokratisk Regering tænker demokratisk, der er meget, der tyder paa, at man langt snarere maa indstille sig paa en anden Maade.

Naar jeg nu har nævnt hele dette Spørgsmaal, er det, fordi der skjuler sig et virkeligt og vigtigt Princip bag mit Standpunkt, og det er, at det er nødvendigt at hævde de enkelte Medlemmers Stilling netop som frit stillede Personligheder. Der er i Øjeblikket en udtalt Tendens til at mekanisere det hele, til at udslette de enkelte Medlemmer som selvstændige Personligheder og i Stedet for sætte Partierne som det store Hjul i Maskineriet. De enkelte regner man mindre og mindre med, Partierne er lige ved at blive selvstændige Væsener, personificerede ved deres Ordførere eller Udvalgsmedlemmer, der optræder paa alles Vegne, og den eneste Funktion, der overlades de enkelte Medlemmer, bliver efterhaanden at rejse sig og sætte sig ved de forskellige Afstemninger, men en saadan gymnastisk Øvelse er ikke tilstrækkelig til at tilfredsstille de enkelte Medlemmers personlige politiske Interesser. Udviklingen er i Virkeligheden allerede ret langt fremskreden, og et af de faa Aandehuller, der er blevet tilbage for det enkelte Medlem til at trække Vejret i som Personlighed, er Finanslovdebatten. Den maa derfor ikke størkne til. Jeg tror, den har en virkelig Værdi derved, at der her bliver givet de enkelte Medlemmer en sjælden Lejlighed til at gøre deres personlige Synspunkter gældende. Da jeg i sin Tid fremsatte Tanken om en Nedsættelse af Rigsdagsmændenes Antal fra 150 til 100 — en Tanke, som efter min Opfattelse stadig fortjener en aktuel Interesse —, var et af de faa vægtige Argumenter, der blev fremført imod denne Tanke, at man burde være forsigtig med at foretage saa stærk Indskrænkning af Rigsdagsmedlemmernes Antal, at Repræsentanternes Antal ikke blev stort nok til at give Udtryk for de forskellige Landsdeles og Befolkningslags Særpræg og Synsmaader. Pudsigt er det jo at se, at netop de mest udtalte Ønsker om at indskrænke Debatten og indskrænke den til en Adressedebat, hvor Regeringen og Ordførerne for hvert af Partierne tager Ordet, hvorved det umuliggøres, at de forskellige Afskygninger kan komme til Orde, netop fremkommer fra den Side, som før protesterede imod Nedsættelsen af Rigsdagsmændenes Antal. Det er derfor med stor Tilfredshed, at jeg konstaterer, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller og det ærede

Medlem Hr. Madsen-Mygdal ikke har ønsket at medvirke til den af Regeringen foreslaaede Deling af Debatten paa denne Maade, men har fulgt Traditionen fra tidligere Aar og venter med at tage Ordet, til de menige Medlemmers Talerrække er afsluttet.

En Reform af selve Finanslovdebattens ydre Skikkelse er maaske tiltrængt, maaske vil det være virkningsfuldt at dele den efter Budgetter, men den bør fortsat være de enkelte, de menige Medlemmers Debat, hvor der gives dem den bedst mulige Lejlighed til at udtale sig og til at erindre, at de ogsaa er andet end Medlemmer af et Parti. Dertil hører ogsaa, at Debattens Form bliver saaledes, at det ikke bliver fuldstændig umuligt for Pressen at give et rimeligt Billede af, hvad der er foregaaet. Derfor vil jeg ønske Udvalget for Forretningsordenen virkeligt Held til de Overvejelser med Hensyn til Finanslovdebattens Form, som er forestaaende.

Mens jeg beskæftiger mig med Formen for Rigsdagsarbejdet og denne Forms Forhold til Offentligheden, er der en Sag, jeg gerne vil sige nogle Bemærkninger om. Jeg tror, man har Lov til at betragte det som en fastslaaet Kendsgerning, at den politiske Interesse i Danmark er i stadig Dalen. Det ses paa mange Maader. De politiske Møder over ikke længere den Tiltrækning paa Befolkningen, som tidligere. (*Afbrydelse*). Ork ja, jeg vidste, denne Afbrydelse vilde komme, at det naturligvis kun er de konservative Møder, der lider af Blegst paa denne Maade. Jeg har tidligere skrevet om dette Spørgsmaal, og der var naturligvis den Gang nogle ærede Venstreblade, som fandt den samme lette Ripost paa sin Plads. Hvis vi skal snakke nogenlunde aabent og ærligt om dette Forhold, tror jeg imidlertid, alle Medlemmer i denne Sal vil indrømme, at der ikke er den politiske Interesse i Befolkningen, som der burde være, og som vi kunde ønske, der var, og at Befolkningens Interesse for politiske Spørgsmaal er i stadig Dalen. Det er i Virkeligheden meget skæbnesvangert for hele det System, vi arbejder med, thi det forudsætter, at der er en levende Interesse i Befolkningen. Hele vort parlamentariske Folkestyre eksisterer kun paa det Grundlag, at Befolkningen virkelig interesserer sig for Politik, vil gøre en personlig Indsats i Politik og have Forstand paa de Spørgsmaal, der er Tale om. Det er derfor nødvendigt for Folkestyret, hvis det vil vokse og leve, som det skal, at det ikke mister sit Greb i Offentligheden. Den voksende Ligegyldighed er en dødelig Fare for hele Systemet. Det er derfor forbavsende